

Патријарх Порфирије: Упутићемо помоћ Украјинској Православној Цркви и њеном митрополиту Онуфрију

Патријарх Порфирије: Одлучили смо да упутимо материјалну помоћ Украјинској Православној Цркви и њеном митрополиту Онуфрију. Наш скромни прилог је израз љубави према нашој потребитој браћи и сестрама у Украјини (фотогалерија).

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 27. фебруара 2022. године светом архијерејском Литургијом у храму Светог Саве на Врачару уз саслуживање преосвећене господе епископа далматинског Никодима и ремезијанског Стефана, свештеничког братства храма Светог Саве и јереја Богољуба Остојића из Загреба и Дејана Мандића из Копра. У наставку доносимо Патријархову беседу у целости:

-У име Оца и Сина и Светог Духа. Још једну недељу смо ближи почетку Велике четрдесетнице и зато нас данас Црква кроз одломак из Јеванђеља Матејевог потсећа шта је смисао и шта је циљ нашега живота, а то није ништа друго до Царство небеско или Царство Божје. Јасно је из ове кратке приче, као и из свеукупног искуства Цркве Божје, да Царство Његово није нека апстракција, и не само то, него да се не тиче искључиво и само будућег века, него да је Царство Божје овде међу нама и у нама и да оно зависи од тога колико су наше духовне очи отворене и какав је наш став у односу на Сина Божјег, у односу на Христа који је дошао међу нас ради нашега спасења.

Царство Божје подразумева суд, али не суд као један правнички процес у који ћемо ми људи стати пред лице Божје и у којем ће Он да мери наша добра дела и пореди са лошим делима и онда од тога шта превагне да ће зависити место које ћемо заузети у Царству Божјем. Рекли смо да Царство Божје почиње овде и сада и да је Бог судија, али судија који суди својом љубављу. Његова праведност је нераскидиво повезана и испреплетана љубављу Божјом према својој творевини и нарочито љубављу његовом у односу на нас људе. Наиме, Бог својом љубављу узима у наручје све људе без разлике на то како се ко поставља према Богу и према Његовој љубави. Он све грли љубављу својом. Да ли ће та Његова љубав бити мука или радост за нас зависиће како ми одговарамо на Његову љубав. Да ли чезнемо за њом? Да ли је љубав Божја оно што осећамо да нам је једино потребно? Да ли смо отворени за љубав Божју независно од тога на ком степену духовном се налазимо, независно од тога колико често падамо и колико често желимо да устанемо? Дакле, наша потреба за Богом и свесна одлука да хоћемо и да желимо да живимо Његовим заповестима, Његовим законом, Његовим системом вредности, чини нас да стојимо чврсто у Његовом наручју. Бог је дао слободу свакоме од нас и свако може ту љубав Божју да одбаци, да не одговори на њу узвраћајући адекватно и онда ће тај загрљај љубави Божје за онога који тако афирмише себе кроз своју слободу бити мука, бити оков. То ће бити његов пакао.

Бог, дакле, суди љубав, а ми смо позвани љубављу да узвраћамо. Међутим, та наша љубав у односу на Бога није философија празна и пуста, није апстракција, него се тиче нашег свакодневног живота. Једном речју, наша љубав према Богу, али и наш свеукупни став према Њему, наша вера, проверава се, потврђује се, види се у нашем међусобном односу, види се у томе како се ми односимо једни према другима и зато у овој причи Господ јасно каже ко узвраћа на Његову љубав, а ко не одговара Његовој љубави: „Кад сам био жедан и кад сам био гладан ви сте ме напојили и нахранили, кад сам био странац ви сте ме примили у свој дом”. Дакле, онда када смо чинили на разне и многе начине љубав у односу на наше ближње, једни према другима, тада смо потврђивали и показивали своју веру, тада смо узвраћали на Његову љубав, коју он нама штедро даје. Заправо, све што чинимо једни у односу на друге, у односу на природу, у односу на себе и своје биће, па и своју природу, све то чинимо Богу. Не постоји ништа што је аутономно људско и што се дешава само у хоризонтالي. Може бити да ми мислимо да то јесте тако, али што год помислили, рекли, чинили другима и читавој творевини, све то заправо чинимо Богу.

Испуњавајући закон Божји и заповести Његове у односу на ближње своје ми потврђујемо сами себе као неког ко жели да живи у заједници са Богом и онда нас Бог препознаје као своје. И обрнуто, онда када смо груби једни према другима, када осуђујемо једни друге, када отимамо једни другима, када исказујемо мржњу једни у односу на друге, када смо љубоморни, када оговарамо и тако даље и тако редом, тада ми заправо потврђујемо да не желимо са Богом. А и онда кад је то наше животно опредељење, и када падамо на свим овим пољима, Бог нас ипак неће одбацити.

Управо у духу данашње јеванђељске приче, у молитви се сетимо свих оних који страдају данас у Украјини. И управо опет у духу данашње јеванђељске приче, ја вас молим, тако смо одлучили, да све прилоге који се скупе у храмовима на светим Литургијама и мимо њих и данас и ових дана саберемо у упутимо Украјинској Православној Цркви и њеном митрополиту Онуфрију и да он то што ће бити наш скромни прилог и израз љубави достави тамо где је потребно, а сигурно је потребно. Нека би Бог дао да будемо са Њим и да будемо за Њега опредељени како бисмо онда имали мир у себи, али исто тако да можемо да се молимо заједно једним устима и једним срцем за мир пре свега данас у Украјини, али и за мир у читавом свету, амин.

Нкон свете Литургије Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије, заједно са Преосвећени Епископ ремезијанским г. Стефаном и управником Патријашког двора г. Владимиром Јелићем, добровољно је дао крв на пункту Института за трансфузију крви Србије у Парохијском дому храма Светог Саве.

spc.rs